

LESBRIEF

BIJ HET BROERTJE VAN
VAN **CARLIE VAN TONGEREN**

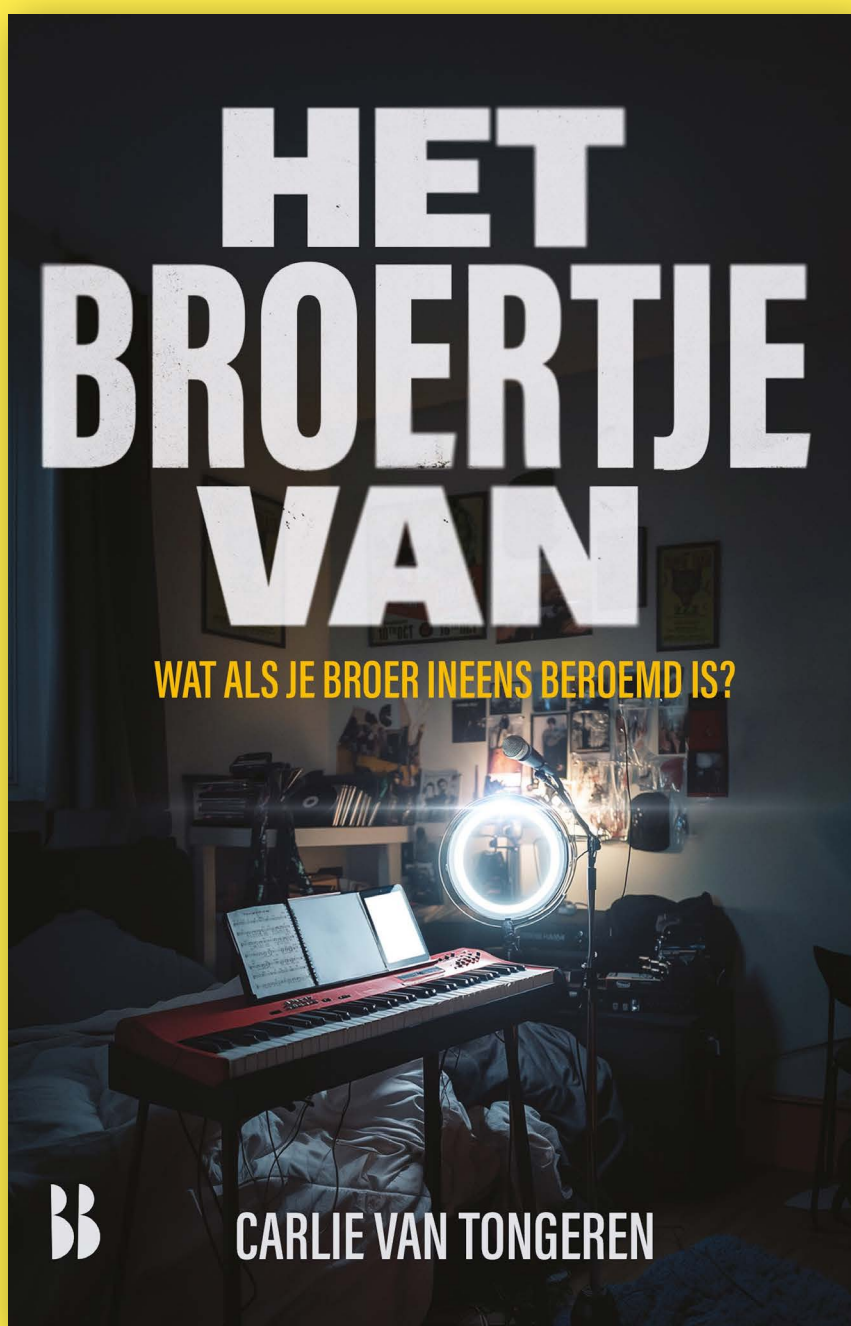
Jonge Jury 2027

REALISTISCH

ROEM
SOCIAL MEDIA & ONLINE IDENTITEIT
FAMILIE

LEESFRAGMENT

Het broertje van van Carlie van Tongeren

De broers Kay en Liam hebben als hobby om van Engelstalige hits Nederlandse covers te maken en te delen op de sociale media. Als Liam zonder Kay een video opneemt die massaal gedeeld wordt, is Liam beroemd en Kay niet. Hun hechte vriendschap lijdt hieronder. Liam is alleen maar druk met optreden en heeft nauwelijks tijd voor Kay. Zelfs Amber, de crush van Kay, is alleen maar in hem geïnteresseerd omdat hij het broertje van Liam is. Maar wat Kay niet weet, is dat het nieuwe leven van Liam helemaal niet zo leuk is.

PLEKJE VRIJ

KAY

‘O, hé, ben je thuis?’ zeg ik verbaasd als ik tegen Liam opbots op de overloop. Zonder gel in zijn haar, met zijn oudste grijze joggingpak aan en zijn chagrijnigste kop erboven.

‘Ja, zie je toch?’ snauwt hij.

‘Lekker ochtendhumeurtje?’ zeg ik sarcastisch. Zie ik mijn broer een keer, krijg ik deze versie.

Liam slaat slapjes met zijn hand in de lucht. ‘Nee. Ja. Het is gewoon...’

‘Wat?’ vraag ik, nu serieus, omdat zijn gezicht laat zien dat hij dat ook is.

‘Laat maar. Ik... wil niet zeiken.’

‘Ik luister al mijn hele leven naar jouw gezeik. Vandaag lukt ook nog wel.’

Liams linkermondhoek lijkt een miniem stukje op te krullen. ‘Moet jij niet naar school?’ vraagt hij, knikkend naar mijn rugtas.

‘Ja,’ zeg ik, ‘eigenlijk wel.’ Maar dat doet er niet meer toe nu Liam eindelijk thuis is en onze ouders allebei juist niet thuis zijn, maar

op hun werk. Dat weet Liam ook en dus lopen we samen weer mijn kamer in. Zonder iets te zeggen gaat hij op mijn bed zitten en ik op de houten pianokruk. Zoals altijd. Of zoals in ons oude leven.

‘Dat nummer van jou: ik word er zó gek van!’

‘Je bedoelt: die covertekst die je zo briljant geschreven vond?’

‘Dat is-ie ook. Tuurlijk. Maar als je ’m vijf miljoen keer moet zingen, gaat de glans er toch een beetje vanaf.’ Liam lacht, een zuinig lachje, maar toch. Alles beter dan die chagrijnige versie die ik op de gang tegenkwam.

Ik glimlach ook. ‘Kun je niet eens wat anders zingen dan?’

Liam zucht. ‘Je wilt echt niet weten hoe váák ik daarover heb gefantaseerd. En het mag. Moet zelfs, als het aan Ricardo ligt. Ik probeer echt al wéken een nummer te schrijven, maar... pfff, wat een struggle man, zo’n tweede song.’

Ik knik, met enige genoegdoening, waar ik me ook lichtelijk schuldig over voel. Nummers schrijven: dat was toch altijd mijn aandeel in onze muziekvideo’s.

‘En dus zing ik nog stééds overal dit nummer. Met voor de afwisseling elke keer andere sneakers aan. Of T-shirts. Of al die andere sportshit. Sta ik weer zogenaamd te zweten met nieuwe dumbbells. Met een sportwaterfles met een of ander citroen-munt-kurkuma-koriander-géúrfilter – WHY?! Drink gewoon een lekker sportdrankje. En Ricardo heeft me voorgedragen voor een nieuwe realityserie waarin je moet sporten of survivalen op een onbewoond eiland of zo. Echt, die armen van mij zijn een totaal

eigen leven gaan leiden. Pfff. Hij laat zijn bovenlijf zo hard achterovervallen op mijn onopgemaakte bed dat de houten lattenbodem van zich laat horen.

‘Je gevoel voor drama is in ieder geval niet veranderd,’ merk ik op.

Liam kijkt me verbaasd aan. ‘Verder wel dan?’

‘Serieus? Je hebt niet door dat zo ongeveer álles is veranderd?’

‘Je snapt toch wel dat *a man’s gotta do what a man’s gotta do*. Je krijgt niet elke dag de *opportunity* om beroemd te worden. Eén krijg je er, als je geluk hebt. En er komt dus echt zoveel meer bij kijken dan je denkt.’

‘Zoals?’

‘Alleen al die berichten... Weet je hoeveel berichten ik op een dag krijg?’

‘Nee.’

‘Ik ook niet,’ verzucht Liam. ‘Kan het niet meer bijhouden. Echt insane veel.’

Ik knik. Ondertussen erger ik me aan dat arrogante toontje van hem, aan zijn theatrale gezucht en Engelse woorden in elke zin, terwijl hij juist Nederlandse covers zingt. Maar dat wil ik niet, want we zitten eindelijk weer eens samen op mijn kamer. ‘Je wilde er zaterdag ook iets over zeggen: de druk en de berichten. Weet je nog?’

‘Ja. Sorry nog daarvoor,’ zegt hij. ‘Eerst denk je: leuk. Wat is iedereen leuk. En wat vindt iedereen mij leuk. Ja, toch?’

Ik knik weer.

‘Dan komt de eerste negatieve comment en die *hurts* man, maar je denkt: nou ja, voor jou honderd positieve reacties. Maar dan... man, man, man.’

‘Wat gebeurt er dan?’ vraag ik nieuwsgierig. Ik zit inmiddels op het puntje van mijn pianokruk terwijl Liam maar met zijn hoofd blijft schudden.

Als hij daar eindelijk mee stopt en fel opkijkt, lijken zijn ogen te glinsteren. ‘Ik wist niet dat mensen zo fucking gemeen konden zijn.’

‘Die zijn gewoon jaloers. Hebben zo’n zielig leven dat ze de hele dag zielige comments moeten typen naar mensen die geen zielig leven hebben.’

‘*Sure. I know*,’ zegt Liam. ‘En dat zeg ik ook tegen mezelf. Duizend keer. Maar toch...’

‘Toch wat?’

‘Kan ik het niet loslaten. Ik lig er wakker van. Laatst had ik mijn eerste... paniekaanval,’ geeft mijn broer aarzelend toe. ‘Althans, zo noemde de dokter het later, want ik dacht serieus dat mijn hart ermee kapte. Ricardo zegt steeds: negeren. Wij doen die berichten. Lees ze gewoon niet. Of niet allemaal. Maar hóé je ze negeert, zegt-ie er niet bij. Ik moet toch elke dag iets met mijn socials doen, ook al helpen zij met weekschema’s en posten en weet-ik-het-alles. En dan... ja, check ik ze toch weer even.’

We praten verder, over alle berichten die Liam krijgt, over wakker liggen, over alles. Alles in zijn leven, maar dat is nu eenmaal een stuk boeiender dan dat van mij. Ik heb me verplaatst naar

mijn bed en we hangen ontspannen tegen de kussens aan. Het is fijn dat Liam mij in vertrouwen neemt, dat ik meer van hem weet dan de rest van de wereld, dat ik de enige broer ben die hij heeft. Dat ik daardoor school mis, maakt me even niet uit – ook al kan ik geschiedenis eigenlijk niet missen, omdat ik dan ook nog een vervangende opdracht moet doen.

‘Ik kan gewoon niet uitleggen hoe... *overwhelming* het is dat iedereen iets van je vindt. En dat iedereen ook weer iets anders van je vindt. Neem die kleren.’ Hij wijst naar mijn witte shirt met donkergroene strepen van Green Sports. ‘Volgens ene klimaat-Carry, die me echt bestookt met berichten, doen ze aan green-washen. Illegale giflozingen. Aan alles wat slecht is. En dat heeft ze me dus al net zo vaak verteld als ik over die paraplu heb gezongen.’

Liam last een adempauze in, die ik gebruik om nog eens omlaag te kijken. Jammer, mijn shirt voelt nu toch anders.

‘Terwijl andere volgers niet kunnen wachten tot ik weer nieuwe kleren van dat merk aantrek. En Ricardo heeft een betaalde samenwerking geregeld met Green Sports, waar ik supergoed aan kan verdienen en die ik alleen nog maar hoeft te ondertekenen. Daar kan ik zo de allernieuwste microfoon van kopen én die ene piano die jij al zo lang wilt hebben,’ legt Liam lachend uit. Zijn gezicht betreft als hij verder praat. ‘Alleen ja, dat van die giflozingen vind ik dan wel een beetje kut, maar goed, dan zegt Ricardo weer dat ik me daar niets van moet aantrekken, omdat andere kledingbedrijven ook echt geen *saints* zijn. Snap je wat ik bedoel? Dat je denkt: ja, wat moet ik nou doen als iedereen wat anders vindt?’

‘En jij?’ vraag ik. ‘Wat vind jij? Of heb jij ineens geen mening meer?’

Liam fronst. ‘Wat bedoel je daarmee?’

‘Nou, dat anderen, en Ricardo, best veel voor je bepalen.’

‘Logisch. Hij is mijn manager. Hij heeft onwijs veel ervaring. Hij weet wat goede keuzes zijn.’

‘Hij weet wat goede keuzes zijn voor jou?’

‘Voor mijn image,’ verzucht Liam.

‘Je hoeft niet zo te zuchten. Je weet...’

‘Nee,’ zegt Liam snel en beslist. ‘Niet zeggen. Please. Ik wéét gewoon wat je nu denkt.’

Ik grinnik. ‘Dan weet je dus ook dat ik gelijk heb.’

‘Soms hóór ik haar het zeggen in mijn hoofd. Zo’n echo die je niet kunt uitzetten: “Eerlijkheid duurt het langst. Eerlijkheid duurt het langst. Eerlijkhei-ei-eid duurt het laa-aa-angst.” Liam doet onze moeder zo treffend na dat ik het uitproest. En als hij daarna haar mantra aanstellerig begint te zingen, val ik bijna van het bed.

‘Goed. Genoeg gezeken,’ doorbreekt Liam onze melige bui. ‘Dit is waar ik eigenlijk voor kwam. Muziek.’

Dat voelt als een warme en koude douche tegelijk, maar ik reageer met een neutraal: ‘O?’

‘Ik heb dus nieuwe lyrics geschreven. Een eigen nummer, maar dat... is nog niet zo lang. En nog een cover, van Taylor Swift, die is al...’

‘Hoezo Taylor Swift?’ onderbreek ik hem.

‘Tatiana heeft een poll gehouden. Op mijn TikTok. Van mijn

meest bekeken mini mystery covers, weet je wel. En deze kwam eruit.'

Tatiana. Heeft. Een. Poll. Gehouden.

Zoveel gedachten. Ik weet niet waar te beginnen.

Wat aan me te zien moet zijn, want nu vraagt Liam met opgetrokken wenkbrauwen: 'En hoezo niet eigenlijk?'

'Veel te populair.'

'Daarom juist!'

Beslist schud ik nee. 'Iederéén zingt al covers van haar. Vergeten artiesten, vergeten hits. Dát is de specialiteit van de coverbrothers. Of ben jij dat soms vergeten?'

Liam zucht geërgerd. 'Ik kwam vragen of jij mee wilde lezen om te kijken wat je ervan vindt. Misschien hier en daar een beetje herschrijven. Maar laat maar als je alleen kritiek hebt.'

Vorige week, toen we het met Flores hadden over de betekenis van het woord 'tweestrijd', liet ik het allemaal maar een beetje langs me heen gaan. Maar nu ineens voel ik het: dat orgaan dat vanbinnen een vreugdedansje doet omdat het zo blij is dat Liam weer muziek met me wil maken, versus dat hoofd met die akelige dominante gedachte dat mijn broer me alleen maar gebruikt voor een betere songtekst voor hemzelf. We hadden het er op school beter over kunnen hebben wat je moet dóén als je in tweestrijd zit.

'Wat wordt het: ja of nee?' vraagt Liam, zichtbaar ongeduldig.

'Ja.'

'Maar we gaan het daarna niet filmen en op YouTube zetten.'

'Oké.'

‘En ik zeg wel dat ik het zelf heb geschreven, want dat... moet gewoon.’

‘Nog meer eisen, meneer de BN’er?’ reageer ik geagiteerd.

Liam kijkt me recht aan, gefronste wenkbrauwen, gejaagde blik, en zie ik nou zweetdruppeltjes op zijn voorhoofd? ‘Ik kan gewoon echt niet met een slecht tweede nummer komen. Ik ben géén one-hitwonder! Ik wil zingen... geen reality-tv, geen fitnessshit... Het moet gewoon eerst perfect zijn...’ raaskalt Liam. ‘Dat filmen... doe ik, we, later, oké?’

‘Oké,’ mompel ik. Terwijl ik de piano vrijmaak van alle kledingstukken, kan ik het niet helpen dat ik me afvraag of hij zich voor me schaamt. ‘Die cover: welk nummer?’

“Blank Space”. Liam legt zijn geschreven teksten op slordig uitgescheurde, alle kanten opgevouwen blaadjes op mijn piano.

‘Waarom...’

‘Wat?’

Waarom niet in ieder geval een van haar – voor zover dat kan bij iemand als Taylor Swift – ondergewaardeerde nummers? Maar dat commentaar slik ik in als ik zie dat hij nu serieus aan het zwe-ten is. ‘Niks,’ zeg ik en ik lees snel verder.

Hoe meer ik lees, hoe minder ik onder de indruk ben. Niet omdat het er zo slordig uitziet – ik ken dat hanenpotenhandschrift van mijn broer natuurlijk al langer dan vandaag – maar om wat hij heeft geschreven. Te letterlijk vertaald. Tenenkrommend soms. Niet origineel. En nergens grappig. Er mist iets wat het speciaal kan maken. Wat het een hit kan maken.

‘En?’ vraagt Liam.

‘Eh, ja,’ zeg ik, om tijd te winnen. ‘Prima... begin.’

‘Ja?’ zegt hij hoopvol. ‘Vind je dat echt?’

Ik kan niet liegen, ik kan niet knikken en dus stel ik voor: ‘Zullen we het samen spelen, horen hoe het klinkt? Kan ik je tussendoor suggesties doen voor betere regels.’

‘Oké,’ zegt Liam opgetogen.

Ik druk op de aan-knop van mijn piano en zoek op mijn telefoon de noten op. Ik oefen even op de piano, Liam met zijn stem. Terwijl ik speel, prikken zijn ogen in mijn rug. Branden. Zou hij merken dat ik al een tijdje niet heb gespeeld? Ik merk het wel, maar ik hoop dat dat komt doordat je altijd kritischer bent op jezelf dan op anderen.

‘Ready?’ vraagt hij na een poosje.

Ik knik. Mijn vingers zweven even boven de toetsen, angstig en ongeduldig tegelijk. Dan beginnen ze te spelen, niet zo vloeiend als voorheen, maar ze zijn tenminste begonnen. Misschien moeten mijn vingers en de toetsen elkaar gewoon weer even vinden, net als Liam en ik.

Ik wil ‘ja’ antwoorden, maar weet dat dat niet waar is.

Dat weet Liam ook: ‘Nee, nee, nee,’ zegt hij hoofdschuddend. ‘Opnieuw.’

Braaf volg ik zijn orders op, ook al komen het eerste couplet en refrein me op een gegeven moment de neus uit. Liams tekst lijkt alsmaar slechter te klinken. Daar wil ik een grap over maken, er samen om lachen, maar Liams verbeterde kop weerhoudt me.

‘Kijk, bij deze zin zou je beter...’

‘Wat doe jij?’ reageert Liam geïrriteerd. ‘Ik zat er net helemaal in!’

‘Je wilde toch dat ik je zou helpen herschrijven tijdens het spelen?’ sputter ik tegen. ‘Het is echt nog niet...’

‘Het is echt nog niet wat?’

‘Nog niet goed genoeg,’ zeg ik zachtjes maar eerlijk. ‘Een paar aanpassingen en dan wordt het...’

‘Nou, hoe dan?’ onderbreekt Liam me ongeduldig.

Ik doe eerst suggesties om het zeer pijnlijke einde van zijn covertekst te verbeteren, daarna voor het stukje met ‘gek’ dat hij zo te zien het allervakst heeft doorgekrast (en ik snap wel waarom).

‘Ja, nou, oké, veranderen we die laatste zin wel even. Die daarvoor, mwah, *don’t know, maybe*. Laten we het nog een keer spelen.’

Weer klinkt de melodie van ‘Blank Space’ door mijn slaapkamer. Weer onderbreek ik ons spel met suggesties, want eerlijk is eerlijk: het is nog steeds een afgrijselijk lelijke cover.

Na een paar keer verzucht Liam: ‘Kun je nu eindelijk een keer je bek houden en gewoon doorspelen?’

Ik zucht harder. ‘Vertelt iemand je nog weleens hoe onmogelijk je bent?’

‘Zo, relax even, bro’tje.’

‘Hou. Op.’ Ik druk mijn beide handen vol op de toetsen voordat ik opsta. ‘Dat klotewoord kan ik echt niet meer horen.’

‘O, heb je het zwaar ja, met je vierdejaars vriendin en gratis

concerten, sneakers en fancy hotels? Dat is allemaal dankzij mij, hè. Of was je dat soms vergeten?’

‘Alsof dat mogelijk is,’ mompel ik.

‘Wat?’

‘Niks.’

‘Was echt gezellig dit. En bedankt voor het niet helpen schrijven,’ zegt Liam sarcastisch. ‘Mag ik nu mijn blaadjes terug?’

Ik zou Liam moeten waarschuwen dat er echt nog veel verbeterd moet worden aan zijn covertekst. Dat hij me even de tijd moet geven om er goed naar te kijken. Dat kan ik, dat weet ik. Ik heb het nu zo vaak met hem samen gespeeld dat mijn hoofd gebombardeerd wordt met mooie, originele, geestige, scherpe, soms zelfs perfecte regels. Dat móét echt, want ik weet voor negennegentigkommanegennegentig procent zeker dat dit een flop gaat worden. Maar Liam zakt er maar in. Hij gedraagt zich als een lul en neemt toch niks van me aan.

En dus duw ik de blaadjes in zijn handen. ‘Hier. Misschien moet je het gewoon bij zingen houden in plaats van schrijven. Of bij reclame maken voor sportkleren, als een of andere fake fitguy.’

‘En misschien moet jij gewoon lekker cd’s blijven kopen bij de kringloop in plaats van zelf muziek maken, omdat je toch geen idee hebt hoe die wereld écht werkt,’ kaatst mijn broer terug.

Dan klinkt van buiten ook weer die verdomde toeter van die verdomde manager van hem.

‘Fuck!’ zegt Liam hartgrondig. ‘Ben ik door jou ook nog de tijd vergeten.’

‘Tuurlijk. Allemaal mijn schuld. Ga lekker naar je eigen universum, bro,’ zeg ik, met spottende nadruk op dat laatste woord. Ik zet iets te lomp mijn koptelefoon op en doe net alsof ik verder speel. Mijn vingers raken lukraak de toetsen, en het doet pijn aan mijn oren. Maar dat hoort niemand behalve ikzelf en het is nog altijd minder pijnlijk dan hoe het nu gaat tussen Liam en mij.

Ik beeld me in hoe het een paar maanden geleden zou zijn verlopen, toen niemand nog wist wie Liam was: ik zou de eerste versie schrijven (die sowieso al beter was) en samen zouden we, al zingend en pianospelend, de niet lekker lopende regels aanpassen en aanvullen, soms succesvol en vaker niet, maar daar zouden we zoals altijd hard om lachen. Hoe slechter de tekst, hoe harder wij lachen.

Lachen, verbetert mijn hoofd als vanzelf.

De volgende keer dat ik over mijn schouder kijk, is mijn kamer leeg. Met een gefrustreerde kreet gooi ik mijn koptelefoon door de kamer. Daarna sta ik op en trap ik de pianokruk omver.

‘Hé, hé, wat is hier aan de hand, jongen?’

Mijn vader zet de kruk weer op z’n poten en vist de koptelefoon onder mijn bureau vandaan. Die hangt hij nu om zijn eigen nek. ‘Hebben jullie ruziegemaakt?’

‘Nee,’ mok ik.

Mijn vader knikt. ‘Dus daarom gooi jij met die spullen en Liam met de deur.’

‘Zal wel,’ brom ik. ‘En wat Liam doet of denkt: echt géén idee.’

Mijn vader kijkt me meelevend aan en ik zweer je dat ik alle zeilen moet bijzetten om niet te gaan janken. 'Ik snap dat er veel is veranderd sinds Liam...'

'Hij is gewoon een lul. Dat is er veranderd.'

'Liam is geen lul. Hij doet zijn best om met de nieuwe situatie om te gaan. Het is ook nogal wat. Voor ons allemaal. Wil je erover praten?'

Ik schud mijn hoofd.

Niet. Janken.

Wil ik niet. Gewoon niet.

'En waarom zit je niet op school?'

En waarom ben jij nu alweer thuis, met je niet te onthouden rooster? wil ik mijn vader vragen. Maar die vraag krijg ik mijn mond niet uit. Een antwoord ook niet. Ik heb geen zin om hardop te zeggen wat voor zielig geval ik ben. Dat ik spijbel voor mijn broer, omdat ik graag met hem samen wilde zijn. Dat die broer mij alleen maar nodig had voor het aanscherpen van zijn songtekst en nooit voor mij zou spijbelen van zijn glitter-en-glamour-agenda.

En nu jank ik toch. Ik kan ook niks.

LESMATERIAAL BIJ HET BROERTJE VAN VAN CARLIE VAN TONGEREN 8 8

OPDRACHT 1

Lees het fragment. In het fragment heeft Liam een vertaling gemaakt van het liedje Blank Space van Taylor Swift.

- Bedenk minimaal drie liedjes die jij zou willen vertalen.
- Kies er één en maak de vertaling van het refrein.

OPDRACHT 2

Lees het fragment. In dit fragment speelt muziek een heel grote rol, net als bij film. In een film laat muziek de kijker weten welke emotie bij het personage overheerst of dat er iets spannends gaat gebeuren. In een scène kunnen verschillende soorten muziek elkaar afwisselen. Dit noem je sounddesign.

- Welke muziek zou jij onder dit fragment zetten als het verfilmd werd? Is dit langzame of snelle muziek? En welke stijl; pop, rock, techno, klassiek of iets anders?
- Maak een sounddesign van minimaal drie liedjes.

CREATIEVE OPDRACHTEN

Onderstaande opdrachten passen bij het hele boek. Werk alleen of met een klasgenoot. Als je klaar bent, bespreek je de opdracht met een andere klasgenoot dan met wie je hebt samengewerkt.

- Zoek een liedje dat past bij dit boek. Leg je keuze uit. Let niet alleen op de tekst, maar ook op de muziek, het ritme, de manier van zingen en de clip die erbij hoort.
- Maak een playlist van minimaal vijf liedjes die het boek goed samenvat.
- Een museum heeft jouw hulp gevraagd voor een nieuwe tentoonstelling over dit boek. Kies vijf voorwerpen die volgens jou het verhaal goed weergeven. Maak hier een collage van. Leg uit waarom je voor deze voorwerpen hebt gekozen.
- Kies een belangrijke scène uit het boek en maak een storyboard van minstens zes plaatjes die de actie weergeven. Voeg onder elk plaatje een korte beschrijving toe van wat er gebeurt en waarom dit belangrijk is voor het verhaal.
- Op de site van de gemeente van jouw woonplaats wordt een pagina gewijd aan een nieuw digitaal kunstwerk. Dit kunstwerk gaat over dit boek en geeft de belangrijkste thema's of emoties weer. Je bent helemaal vrij om te bedenken hoe je dit kunstwerk digitaal gaat maken en hoe het eruit komt te zien.

SCHRIJFOPDRACHTEN

Onderstaande opdrachten passen bij het hele boek. Werk alleen of met een klasgenoot. Als je klaar bent, bespreek je de opdracht met een andere klasgenoot dan met wie je hebt samengewerkt.

- Kies twee personages uit het boek en laat hen allebei twee kaarten, brieven, mails of whatsapp-berichten naar elkaar sturen. Schrijf deze berichten uit. Zorg ervoor dat het een gesprek is waarin de personages op elkaar reageren. Wat willen ze elkaar vertellen? Zijn ze boos, willen ze elkaar bedanken of willen ze afspreken? Gebruik eventueel zinnen uit het boek.
- Je gaat een personage uit jouw boek interviewen. Kies een personage uit en bedenk minimaal zes interviewvragen. Bedenk ook zelf de antwoorden vanuit het perspectief van het personage.
- Bedenk een ander einde voor het boek in maximaal een half A4tje. Leg uit waarom je dit einde hebt gekozen.
- Voor een bijzonder filmfestival zijn jij en een klasgenoot gevraagd om een bepaalde scène uit het boek te verfilmen en te presenteren. Maar wél in een ander genre (bijvoorbeeld een horrorversie van een romantische scène)! Kies een scène uit en bedenk hoe deze eruit zal zien in een ander genre. Schrijf hiervoor een script. Welke genre-specifieke elementen voeg je toe? Presenteer de film met een uitleg over jouw keuzes en genre-veranderingen.

(VOOR)LEESOPDRACHTEN

Onderstaande opdrachten passen bij het hele boek. Werk alleen of met een klasgenoot. Als je klaar bent, bespreek je de opdracht met een andere klasgenoot dan met wie je hebt samengewerkt.

- Kies een bladzijde uit die je aan je ouders, broer/zus, oma of opa of beste vriend(in) gaat voorlezen. Oefen goed met voorlezen. Let op je stemgebruik, praat niet te zacht of te hard, zorg ervoor dat je verstaanbaar bent, dat je niet te snel of te langzaam praat.
- Lees bladzijden 15 en 73 uit het boek. Waaraan kun je zien dat deze twee bladzijden uit hetzelfde boek komen? Zijn dat speciale woorden, namen of misschien de schrijfstijl? Of kun je dit eigenlijk helemaal niet merken? Wat mist er dan? Zou dat eigenlijk niet moeten?
- Maak een groepje met vier klasgenoten. Kies een personage uit het boek. Maak een presentatie van maximaal vijf minuten waarin jullie het personage introduceren en zelfgekozen fragmenten voorlezen die informatie geven en belangrijke kenmerken van dat personage laten zien. Zoek er afbeeldingen en citaten bij. De presentatie kun je bijvoorbeeld maken in Powerpoint of als poster in Canva.

IS DIT BOEK JOUW FAVORIET?

Breng jouw stem uit via jongejury.nl/stemmen

JONGE JURY DOORLEESTIPS

Genoten van dit boek? Dan wil je deze niet missen:

Het zusje van - Carlie van Tongeren

Wat als je broer iemand doodrijdt? Liv is nu ineens vooral 'het zusje van'.

De challenge - Cis Meijer

Wat begint als een spannend Special Forces-kamp, verandert voor Kate in een avontuur vol geheimen en gevaar.